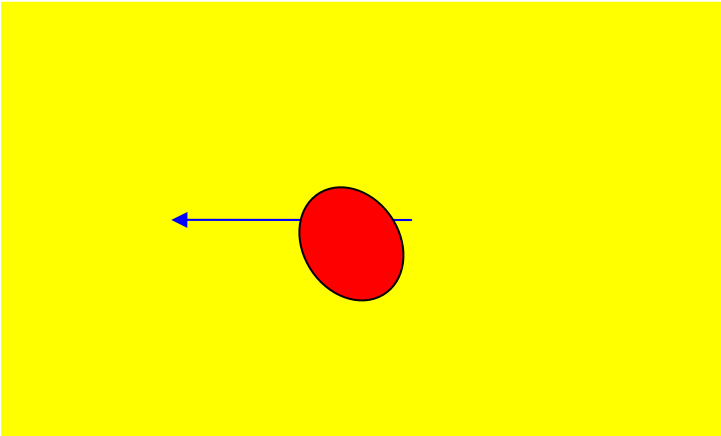

FREDRIK HOSSMANN

Alt har sin pris

"Hvis du var her nå ville jeg si unnskyld for noe jeg ikke kan unnskyldte. Så ville jeg si at jeg ønsker oss all den kjærligheten vi kan få, selv om det ikke er med hverandre vi skal få den."

Alt har sin pris består av 12 tekster som kretser omkring løgn og sannhet, avskjed og møte, hjelpeløshet og styrke, glemsel og minner, lengselen etter å finne et hjem og drømmen om å finne en kjærlighet som varer.

FREDRIK HOSSMANN er født i Oslo 1963. Gateartist, livskunstner og poet.

Flere tekster finner du på
www.hossmann.wordpress.com

Fredrik Hossmann
Alt har sin pris

2844 ord

PDF v0.1.

19 august 2008

hossmann@start.no
www.hossmann.wordpress.com

Fredrik Hossmann © 2008

Du har lov til å dele dette dokumentet,
(kopiere, distribuere og spre)
såfremt det ikke er til kommersielle formål
og du distribuerer det uendret.

Fredrik Hossmann
Alt har sin pris

Alt har sin pris

Han

Ikke vent deg for mye av meg, sa han og smilte så skinnende han kunne. Jeg er ingen løgner, løve han så han trodde det selv.

Siden bygde han hus på hus med løgn på løgn. Vinduer og vegger av sladder, dører og trapper av bløff, gulv og veranda av illusjon. Huset holdt aldri i lengden, så han flyttet stadig.

Før eller siden brast grunnmuren, et vannrør røk eller det elektriske anlegget kortsluttet. Hele tiden: nye nabolag og nye byer.

Hun

Hvis hun var vakker, roste han hennes intelligens.

Hvis hun var smart, roste han hennes skjønnhet.

Så begynte han å finne små feil ved henne, umerkelig først, så tydeligere. En rykning i munnvikene etter å ha kysset vokste til en grimase. Et ord hun misforsto ble hennes nye navn. Alt hun sa fikk dobbel betydning. Han kom stadig senere hjem, og stadig oftere gikk han ut alene.

Da hun forlot ham begynte den nye leken, å alltid ha en annen i sikte før han oppløste forholdet.

Jeg er en kjederøyker, sa han og tente den neste sigaretten med den forrige. Nå er det lenge siden han har tømt askebegeret.

Du

Ja visst er det dager som føles tommere enn andre. Selv du vet at du ikke kan få alt du peker på. At byttet gjør seg kostbart bare øker spenningen. Kjærligheten er bare lek, muligheter og midlertidig. Du hadde ingen planer om å elske evig, bare til det dukket opp en som var mer behagelig, som matchet de nye klærne dine bedre, den nye sofaen, boka du holdt på å lese eller dine stadig skiftende planer.

Alltid kunne du velge når du kom og gikk. Bestandig holdt du friheten din høyt hevet. Aldri skulle du være mindre enn noen annen. Støtt ventet en annen. Stadig var det noen som elsket deg mer enn du elsket dem. Var døren lukket valgte du vindusveien. Bare når du selv ville åpnet du deg, når du ikke hadde noe å tape.

Stadig oftere oppdager du at du tygger snegler når du setter tennene i fristende kjøtt eller du erfarer at det kravler mark og fluer ut av de du hevder du elsker dypt og inderlig.

I håp om å finne en som er ren, vraker du dem alle. Du klarer ikke å holde noen fast, slik også du glipper ut av ditt eget grep.

De

Ingenting er gratis. Betalingen kreves inn på utallige måter. Aldri slipper du unna kjærlighetens inkassobyrå. Før eller senere banker de på døren din, og når du ikke åpner, slår de den i stykker, bryter seg inn i livet ditt, torpederer dine fremtidsplaner og knuser dine knær.

De store lånene du tok i ungdommelig overmot, formørker dagene nå. Byrdene du engang bar med et hånflir, presser deg ned mot marken nå. Jord og blod blander seg i munnen din. Hendene dine knyter seg om seg selv. Utenfor mørkner kvelden. I natt må du sove alene, din elskede har funnet en annen.

Jeg

Stedene vi ikke rakk å besøke er ikke lenger drømmer jeg hungrer etter å virkeliggjøre. Dagene vi ikke levde sammen er bare død ventetid nå, visket bort fra hukommelsen som blyantstreker.

Hun faller

Jeg gjør ingenting for å hjelpe henne. Ordene hennes druknes i stillheten, men fortsatt hører jeg stemmen hennes. Jeg skruer musikken høyere, men selv der finner jeg ikke fred. Jeg prøver å skifte plate, jeg prøver å elske henne bort, kysse henne av gårde, vaske henne ut av livet mitt, men hun forsvinner ikke. Hun sprer seg over hele meg. Tilslutt glir vi sammen til en. Verden går under, krystallbollen knuses. Når den treffer gulvet gjør jeg ingenting.

Jeg må huske å glemme deg

Jeg forstår ikke hvorfor du stadig kommer på besøk i mine tanker, forstår ikke hvorfor tingene vi gjorde da vender tilbake til meg på denne måten. Det er noe jeg må se, som jeg ikke så før (...) akkurat som om jeg levde med lukkede øyne, og nå prøver jeg å se ditt virkelige ansikt. Jeg ønsker jeg kunne glemme deg (...) Jeg ønsker jeg kunne glemme å skulle glemme deg. Jeg ønsker jeg fant en annen som tok plassen din slik at du ble visket ut, slik at du ikke fantes mer. Og jeg har lett. Lenge.

Jeg svever gjennom alle minnene med et arsenal av blendende lyskastere. Vil så gjerne oppdage, se, finne og forstå. Men elektrisk flombelysning ikke er det rette for å betrakte disse minnene. De brister som såpebobler i det skarpe lampelyset.

Hvis du var her nå ville jeg si unnskyld for noe jeg ikke kan unnskylde. Så ville jeg si at jeg ønsker oss all den kjærligheten vi kan få, selv om det ikke er med hverandre vi skal få den.

Langs en endeløs strand

vandrer en naken kvinne.

Flaskeskår ligger gjemt i sanden,
men hun bryr seg ikke. Fortsetter bare videre,
mens bølgene skyller inn over stranden.

Noen ganger er jeg den kvinnen.
Noen ganger er jeg mannen hun etterlot.
Noen ganger er jeg stranden hun går på.

Noen ganger er jeg den knuste flasken gjemt i
sanden.

Men det meste av tiden...

Det meste av tiden er jeg en av bølgene
som vasker hennes føtter.

Om det var du eller jeg

Om det var hun som fulgte meg eller jeg som fulgte henne, er ikke så viktig som at vi kom et skritt videre. Om jeg eller hun hadde en kropp er ikke så viktig, som at kroppen vi sammen fikk i vårt møte ble igjen. Om det var hun eller jeg som sa det først er ikke det viktige, men at det ble sagt.

Hvor hun eller jeg siden gikk er ikke så viktig, som at vi sammen kom til samme sted samtidig. Hva som fortsatt er det viktigste for henne vet jeg ikke, kanskje at jeg lot henne gå. Det viktigste for meg er at hun fortsatt er her, hos meg. Om det var hun som traff meg eller jeg som traff henne er ikke så viktig, som at vi traff hverandre.

Noen mennesker lever sammen i ti år og likevel husker de hverandre ikke. Noen mennesker

kan møtes i ti sekunder og likevel ikke glemme hverandre. Hun var et menneske jeg trodde jeg aldri skulle glemme og nå er hun forsvunnet fra mine tanker.

Vår hud, vårt hus

Jeg er naken og du mine klær. Jeg er stranden
bølgene dine skyller over. Jeg er død og du mitt
neste liv. De samme ord i andre setninger, de
samme lengsler i andre kroppar, og andre
bilder i de samme rammer.

Sporene vi fulgte førte oss til hverandre. Langs
indre og ytre veier slet vi oss frem, langsomt og
ofte uten håp om å komme i mål. Stadig
snudde vi for å vende tilbake til start. Der
oppdaget vi at forsøkene på å forlate hverandre
bare førte oss nærmere.

Hinnen åpner seg og slipper meg inn, tvinger
meg ut. Jeg passerer gjennom meg selv,
drikker deg gjennom kroppen min, slik du
drikker meg gjennom din.

*

Sårene vokste til perler. Perlene samlet til smykker. Smykkene endret til lenker. Lenkene forvandlet til frihet. Friheten ble omskapt til et fengsel. Fengselet forløste seg i en åpning. Åpningen munnet ut i en reise. Reisen ble et hjem. Hjemmet ble glemt. Glemselen modnet seg til minner. Minnene foredlet til sår. Sårene vokste til nye perler.

En perle skjuler seg inne i deg. Du kan ikke lenger late som om den ikke er til. Den gnager på din skjønnhet, kan kun røres med indre fingre, kysses med usynlige lepper, smakes med dine tankers tunge, forsvinner aldri, ikke slik som når du og jeg engang ikke finnes mer.

Kroppen min er regnet etter at det har regnet, vinden etter at den har blåst forbi, kjærligheten etter at vi har elsket, rødt etter at lyset har skiftet, natten etter morgengry, slik

sangen forblir etter at den har stilnet, slik
drømmen fortsetter etter at du har våknet, slik
du er til hos meg selv når du er langt borte.

*

Slik ønsker jeg å leve resten av livet, våre
stemmers kropper, nakne i samme sang uten
sjenanse, frykt for å falle eller redsel for å
støtte seg til den andre.

Jeg dør og jeg er udødelig. Du kan ikke elskes
og jeg elsker deg. Jeg synger uten stemme.
Ingen hører meg, likevel høres jeg. Ingen
snakker til meg, likevel omgis jeg av ordene
dine.

Vår kjærlighet er stranden havet glemte og
regnet fra skyfri himmel. Fotsprene bak meg i
sanden er alt jeg har som vitner om reisen mot
deg, noen øyeblikk før de viskes ut. Hendene

mine er alt jeg har å bære med meg videre og
alt jeg har å bære deg i videre.

Den gylne timen

I timen når bly og gull går hver sin vei, når du legges på øyeblikkets vekt og du veies levende eller død, når kropp og sjel skiller lag og du og deg ikke lenger er den samme.

Den gylne timen når masken rives av oss og natten viser sitt ansikt. Timen når våre barn, fødte eller ufødte skal dømme oss til ennå å hvileløst vandre, eller gi oss den nåde å vende hjem.

Den gylne timen, som venter oss alle et sted på veien, som verken kan flyktes fra når den kommer eller oppsøkes når den ikke er.

Den gylne timen: Hele mitt liv. En lengsel etter å vende hjem.

Det finnes ingen lykkelig kjærlighet

Nei, det er ikke noe som heter lykkelig kjærlighet. Alle kan byttes ut. Ingen kjærtegn kan gis som ingen andre kan ta imot. Ingen løfter om alltid som aldri kan brytes.

Likevel er det din hånd jeg ønsker å holde, dine øyne jeg ønsker å møte, vår nærhet jeg ønsker å være i, innenfor rekkevidden av din stemme jeg ønsker å synge, omfavnet av din pust jeg drømmer om å sovne inn.

Nei, det er ikke noe som heter lykkelig kjærlighet. Det finnes ingen kjærtegn som andre kjærtegn ikke kan viske ut. Ikke noe varer evig. Likevel velger jeg å holde fast på oss som en mulighet.

Hendene lever sitt eget liv

Ta meg, sa den ene.

Hvor da, spurte den andre.

Akkurat her og nå, svarte den ene og pekte på seg selv med skjelvende fingre.

Hvis du viser veien, sa den andre og kledde av seg hansken.

Ja vel, svarte den ene, allerede spredt utover bordflaten.

De foldet seg om hverandre i en gjensidig bønn om at forholdet deres denne gangen skulle bli alt de drømte om. De ga seg hen til nærheten i hverandres håndflater, strøk langs linjer av liv og usagte ord.

Morgen kom med morgensol. Nattens måne ble et minne ingen våget nevne. De skiltes og fulgte hver sine veier, søkte andre hender, utforsket andre kropper; armer, skuldre,

rygger, maver, lår, hud, lepper og tungespisser.

De møttes igjen foran en dør. Ennå en gang åpnet de seg for hverandre og sovnet i hverandres trygghet. Neste morgen da de skiltes, klamret de seg fortsatt fast i hverandre.

La vie en prose

Helt prosaisk, uten de store fakter, sto du foran meg kledd i prosa fra topp til tå. Edith Piaf sang *je ne regrette rien*, og jeg angret ingenting. Maurice Chevalier holdt buketten i hånden og strødde blomstene gavmildt utover deg. Slik du skinte den natten, hadde jeg aldri sett deg før.

Det var den natten du ble en stjerne, hovedpersonen i ditt eget liv – lyspunktet i din egen natt. Da jeg kledde av deg, setning for setning. Da alle de store forbokstavene havnet på gulvet, og du forsiktig plasserte alle kommaer, punktum og semikolon i vinduskarmen for at de ikke skulle glemmes, eller forsvinne i sprekken, da du hvisket *jeg elsker deg* slik at jeg for en gangs skyld trodde deg.

Da du kom til meg, uten at vi hadde noen avtale, uten at du behøvde å ringe på forhånd, uten at du behøvde å be om lov.

Hvorfor skulle du behøve å be om lov for å besøke meg?

Det er nok at du kommer til døren min og ringer på, og heller ikke skal du behøve å be om å få gå. Kanskje spør jeg om å bli med, men hvis du sier nei, hjelper jeg deg på med kåpen og følger deg ut, men ikke lenger.

Om du vil sove hos meg, er det plass i armkroken, men hvis du heller vil drømme alene har jeg en seng bare til deg. Hvor du vil våkne er ditt valg.

Ombestemmer du deg midt på natten, skal jeg ikke holde deg tilbake. Kom når du vil, gå når

du ønsker. Kanskje det er den eneste gaven jeg har igjen å gi deg, om du kan ta den i mot.

Når du kommer til meg, vet jeg på forhånd at du skal forlate meg igjen, at du skal kle på deg setningene dine, at de store forbokstavene skal finne sine plasser, at ikke et punktum, et komma eller et semikolon skal glemmes igjen.

Hvis jeg er heldig tar du med deg noen av ordene jeg har samlet for deg, så har du noe å kle deg i når vinden blåser kaldt, og poesien skjules bak en kjole av prosa. Når Edith Piaf synger *jeg ne regrette rien*, og Jacques Brel synger om en frosset elv – *une rivière glacée*, og om ønsket om å være Renoir – *vouloir être Renoir* – og – *je t'aime* – jeg elsker deg.

Tilslutt; et helt prosaisk svar på dine lepper:
Og nå, hva så?

Pilsens triumf

Jeg ønsker at det hele skal være ukomplisert, uten krav til at jeg må forholde meg til noe som helst, vil bare ligge avkledd i sofaen og drikke meg gjennom bok etter bok.

Jeg strekker ut hånden og griper en pils. Mens den inntas slurkvis smyger skrivemaskinene seg stadig nærmere. Allerede før flasken er tømt er veggene dekket av bokhyller, fulle av mine samlede verker. Jeg skynder meg å åpne den neste flasken, det varer ikke lenge før jeg er oversatt til samtlige tenkelige og utenkelige språk.

Før den tredje pilsen summer rommet av mennesker som leser ordene mine, snakker om mine tanker og spør meg intelligente spørsmål som jeg svarer treffende på. Hele verden venter på at jeg åpner munnen og sier

ordene som forandrer alt. I hvert fall for noen sekunder. Mens jeg febrilsk leter etter noe å si åpner jeg den fjerde flasken.

Med et smell faller jeg fremover. På vei ned mot gulvet spyer jeg. Jeg blir liggende i det ennå varme spyet, til noen griper tak i kroppen min og bærer meg ut i natten. De plasserer meg blant de andre ølflaskene og vralter inn for å fortsette feiringen av mitt forfatterskap.

Vi sees ikke så ofte nå

Vi sees bare av og til. Jeg ønsker jeg hadde noe vakkert å si deg – noe du kan holde i hånden som en rund stein. Jeg tror ikke det går an å kjenne et annet menneske. Jeg vet ikke om jeg kjente deg. Kanskje var det bare meg selv jeg så i dine øyne?

Det er akkurat som om jeg sitter i en elektrisk stol og hvis jeg slutter å snakke kobles strømmen til. Etter hvert blir pausene lengre og lengre.

Jeg er en åpning. Jeg åpner meg opp. Vet ikke hva som bor der inne. Jeg har fryktelig lyst til å gråte, men ingen tårer kommer. Jeg er blitt flinkere til å gråte, men jeg ønsker jeg kunne gråte når jeg ville. Nå er jeg bare lei meg, trist. Jeg tenker på alle de sørgelige ... Jeg ønsker

jeg kunne gråte og at tårene rant ned kinnene mine.

Jeg tenker på min kjære eller hun som var min kjære ... Hvordan hun kunne gråte ... Hvor deilig det var å være inntil henne når hun gråt ... da var det som om hun gråt for meg ... Etterpå ble hun helt myk. Av og til kranget vi bare for at hun skulle bli sånn myk etterpå. Jeg ønsker jeg kunne bli sånn myk helt alene.

Tankene driver tilbake til da jeg var liten gutt ... og da jeg gråt, men jeg lærte tidlig at sipping ikke var noe særlig. Moren min gråt nesten aldri. Hun grein ... hvert fall så jeg så det ... bare to ganger. Tidlig lærte jeg å stoppe klynkingen, å holde tårene bakenfor masken.

Nå ønsker jeg å gråte som min kjæreste.

Nå ønsker jeg, at hun er her hos meg og trøster meg.

Nå ønsker jeg at hun stryker meg over håret og hvisker navnet mitt og sier:

Det går bra, Fredrik, det går bra. Jeg er glad i deg. Jeg skal passe på deg. Jeg skal være god mot deg nå som du trenger det.

Jeg ønsker henne inntil meg nå, at hun trøster meg, at jeg ikke behøver å gjøre noe som helst, at jeg får være liten... bitteliten... så liten at jeg nesten ikke finnes.

Kjære Fredrik, hvisker hun mykt, det går bra, jeg er her, jeg skal passe på deg, kjære.

Og etterpå... etterpå skal alt være fint.

Jeg ønsker at hun er her.

Her, hos meg, nå.

Innholdsfortegnelse

1

Alt har sin pris

Han

Hun

Du

De

Deg

2

Hun faller

Jeg må huske å glemme deg

Langs en endeløs strand

Om det var du eller jeg

Vår hud, vårt hus

Den gylne timen

Det finnes ingen lykkelig kjærighet

Hendene lever sitt eget liv

La vie en prose

Pilsens triumf

Vi sees ikke så ofte nå

Tidligere utgivelser: (utvalg)

P-bøker:

Gutten med de store ørene

Elvin og Dragen

Gutten i løven

Byen uten navn – eller hvordan lage verdens beste vafler

E-bøker:

Byen uten navn – eller hvordan lage verdens beste vafler

CD-er:

Gutten med de store ørene (for barn)

Fredrik Hossmann

Smalltown Circus

Dessuten utstillinger, forestillinger m.m.

Utførlig liste på [Wikipedia](#).

Flere tekster finner du på
www.hossmann.wordpress.com

